

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

**Aquesta transcripció està pendent de
verificació i correcció. Pot contenir, doncs,
errades de fidelitat i incorreccions
lingüístiques i no es pot considerar
com una publicació oficial**

Fitxer 10CIIPCEM1

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número 468

Comissió d'Investigació sobre la Infiltració de Polícies dels Cossos de l'Estat en els Moviments Socials, Polítics i Populars dels Països Catalans i sobre l'Espionatge amb Programari Espia per part del Regne d'Espanya

Sessió 10, dimarts 17 de febrer de 2026

Presidència del Sr. Xavier Pellicer Pareja

Sessió 10 de la CIIPCEM

La sessió de la Comissió d'Investigació sobre la Infiltració de Polícies dels Cossos de l'Estat en els Moviments Socials, Polítics i Populars dels Països Catalans i sobre l'Espionatge amb Programari Espia per part del Regne d'Espanya (CIIPCEM) s'obre a ****. Presideix Xavier Pellicer Pareja, acompanyat del vicepresident, Josep M. Jové Lladó, i de la secretària, Carme Renedo i Puig. Assisteix la Mesa el lletrat Rubèn Ramírez Fernández.

Hi són presents [Christian Soriano García](#), pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; [Francesc de Dalmaes i Thió](#), pel G. P. de Junts; [Sergio Macián de Greef](#), pel G. P. de VOX en Catalunya, i [Andrés Garcia Berrio](#), pel G. P. Comuns[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença de Joan Ignasi Elena, exconseller d'Interior, en qualitat de testimoni, davant la Comissió d'Investigació sobre la Infiltració de Polícies dels Cossos de l'Estat en els Moviments Socials, Polítics i Populars dels Països Catalans i sobre l'Espionatge amb Programari Espia per part del Regne d'Espanya (tram. 365-00024/15).

2. Compareixença de Clara Sánchez Mas, en representació d'Endavant - OSAN, en qualitat de testimoni, davant la Comissió d'Investigació sobre la Infiltració de Polícies dels Cossos de l'Estat en els Moviments Socials, Polítics i Populars dels Països Catalans i sobre l'Espionatge amb Programari Espia per Part del Regne d'Espanya (tram. 365-00025/15).

3. Compareixença de Laia Serra Perelló, advocada experta en drets humans, en qualitat d'experta, davant la Comissió d'Investigació sobre la Infiltració de Polícies dels Cossos de l'Estat en els Moviments Socials, Polítics i Populars dels Països Catalans i sobre l'Espionatge amb Programari Espia per part del Regne d'Espanya (tram. 357-00818/15).

El president

Doncs, comencem. Bé, bona tarda, benvingudes i benvinguts a la Comissió d'Investigació sobre la Infiltració de Polícies dels Cossos de l'Estat en els Moviments Socials, Polítics i Populars dels Països Catalans i sobre l'Espionatge amb Programari Espia per part del Regne d'Espanya.

Tot seguit, procedirem a substanciar el punt primer de l'ordre del dia d'aquesta comissió, que és la compareixença de Joan Ignasi Elena, exconseller interior, en qualitat de testimoni davant d'aquesta comissió, per tal d'informar sobre l'espionatge per part dels Cossos de l'Estat en els moviments socials, polítics i populars dels Països Catalans i sobre l'espionatge amb programari espia.

Si el sembla, aturarem un moment la comissió per anar-lo a rebre'l. Gràcies.

La sessió se suspèn a les... i es reprèn a les...

El president

Bé, doncs, bona tarda de nou.

Compareixença de Joan Ignasi Elena, exconseller d'Interior, en qualitat de testimoni

365-00024/15

Reprenem aquesta comissió amb el primer punt d'ordre del dia, com hem dit anteriorment, que és la compareixença de Joan Ignasi Elena, exconseller d'Interior, en qualitat de testimoni davant d'aquesta comissió.

Recordar-los, abans de començar, que tindrà un temps d'intervenció de quinze minuts; després els grups disposaran de tres minuts; ell podrà respondre amb set minuts més, i, finalment, hi haurà un torn pels grups, perquè repreguntar i el que considerin convenient, de dos minuts.

Així que, si no hi ha cap qüestió prèvia, si el sembla, iniciarem aquesta compareixença.

Bona tarda, senyor Joan Ignasi Elena, i quan vulgui.

Joan Ignasi Elena (exconseller d'Interior)

Moltes gràcies. I voldria fer tres prèvies. Una, per agrair la compareixença i la possibilitat d'explicar-me. La segona, per dir que és una llàstima que, sobretot, estiguin assistint només els qui no han practicat aquest tipus d'actuacions i que, per tant, crec que hauria sigut positiu que participessin i que haguessin assistit no només els compareixents que han acceptat venir, perquè hauria donat un millor resultat. I la tercera és que els explicaré en relació a aquesta qüestió el que vostès requereixin.

Primer faré la meva explicació amb independència del que digui el text de la meva convocatòria, perquè em sembla que els responsables polítics han de venir al Parlament de Catalunya, que és la seu de la sobirania nacional, a explicar les seves posicions i allò que considerin menester els diputats i diputades del poble de Catalunya.

Voldria començar contextualitzant una mica què és això de les persones infiltrades o, en tot cas, una qüestió que és més adient, que és tenir identitat falsa, no? Això significa que un agent de l'autoritat -que ha de ser un agent de l'autoritat- és algú que se li atribueix un nom i un cognom que no són els seus, una identitat que no és la seva i una identitat, alhora -i això és important-, que té una correspondència en els arxius oficials, és a dir que hi ha un canvi per part de l'administració general de l'Estat, hi ha la introducció d'aquesta identitat en els arxius, en la identitat oficial de la persona.

L'objectiu ha de ser necessàriament investigar, investigar delictes, eventuais delictes, possibles delictes.

Considero que ha de ser una actuació que es faci quan no és possible fer-ho d'una altra manera, és a dir que aporta, que esdevé imprescindible generar aquesta identitat falsa per garantir l'objectiu d'aquesta investigació. Això em sembla que és rellevant, perquè tot allò que es pot aconseguir d'una altra manera no té sentit fer-ho d'aquesta; tot allò que es pot aconseguir per dades obertes no té sentit fer-ho a través d'aquest mecanisme i, per tant, ha de ser dintre en unes condicions, que és aquesta que deia; i, per una altra, que sigui una investigació judicialitzada, que estigui en el marc de la persecució o de la investigació d'un delicte. Per què? Per poder llogar un vehicle i no ser detectat, per poder anar a viure en un pis o associarte en un determinat espai, per fer transaccions bancàries en un moment determinat, depenent del tipus de delicte que estiguis investigant.

És rellevant això que els deia del fons de la correspondència a l'arxiu oficial, perquè aquesta identificació passa per desapercibuda. És a dir, en la mesura que una altra agent de l'autoritat li demana la seva identificació a aquesta persona, aquesta identificació existeix, és a dir té la seva correspondència en els arxius oficials i en les bases de dades oficials.

Aquesta és una pràctica i un deure que té tota policia de poder fer això, i de fer-ho quan és necessari i, per tant, és un mitjà més al servei de la investigació.

Ara, fer-ho sense una investigació judicialitzada que no tingui com a finalitat la persecució d'un delicte i que correspongui només, com en casos que s'ha tingut coneixement, a entrar a organitzacions socials, organitzacions polítiques democràtiques, entitats veïnals, entitats de lluita a favor de l'habitatge, o fins i tot contactes amb joventuts de partits polítics, són pràctiques no democràtiques. Això són pràctiques no democràtiques. Són pràctiques que no corresponen a un país democràtic. Són pròpies de policia patriòtica, que hem tingut, desgraciadament, coneixement d'aquesta realitat.

El rol de la policia és donar seguretat als ciutadans i ciutadanes, i mai la policia pot ser un instrument, o una part de la policia, o utilitzada la policia com un instrument al

servei de perseguir idees polítiques, de perseguir l'adversari polític, de perseguir el qui pensa diferent que tu.

Per tant, quina finalitat pot tenir aquestes infiltracions en organitzacions socials, com hem tingut coneixement a través dels mitjans de comunicació que s'han produït? Des de la perspectiva de la seguretat, cap. De fet, totes aquestes infiltracions que hem tingut coneixement, d'elles no s'ha derivat cap investigació judicial, no s'ha derivat cap detecció, la detecció de cap delictes, no s'ha previngut ni evitat cap delictes. De fet, tot allò que han fet en aquestes infiltracions no han sabut res que no poguessin saber a través de dades obertes.

Però vist, a més a més, el que ha passat, qüestions vinculades a derivades personals, que també s'han produït, sustentades en l'engany, també en les relacions personals i fins i tot sentimentals i íntimes, no només té una dimensió "cutre", si em permeten, poc professional -deixem-ho així, molt poc professional-, sinó també molt dolorosa per les persones afectades i que traspassa, des del meu punt de vista, la línia de la decència. I, sobretot, és molt poc professional. I només pot tenir un objectiu, que és fer mal, que és provocar, fer mal, desestabilitzar, és un element de desestabilització de les organitzacions que un considera contràries, no?

I a les organitzacions contràries al teu ideari polític se les combat, però no se les combat amb la policia de tothom. Se la combat políticament i se la combat democràticament. I, per tant, alguna mesura té una dimensió d'amenaça a la dissidència, de dir: "Cuidado, cuidadito", "Al tanto#, que nosaltres estem aquí perquè hi ha uns límits que no es poden traspassar". I els límits que no es poden traspassar són única i exclusivament els de la llei, no els de l'opinió i els de la mobilització política.

També voldria dir que quan es produeix això, quan s'han produït aquests casos que hem vist, estan traspassant uns límits, en aquests casos alguns especialment sagnants des del punt de vista personal, que et fan pensar que qui els ha practicat quin és el seu veritable límit, si és que té límit, en l'ús d'aquest tipus de comportaments?

També vull dir que per fer-ho cal la complicitat dels superiors operatius, és a dir això no es pot fer sense que ho sàpiguen els seus superiors, és impossible, és

imprescindible, bàsicament perquè no estan al seu lloc de treball. Ja no vaig més enllà, bàsicament perquè no estan al seu lloc de treball. És a dir, si estan tot el dia en les entitats a les quals s'han infiltrat mobilitzant-se, participant de..., no van a la feina. Per tant, si no van a la feina algú preguntarà: "Aquest senyor on és?" D'entrada, el seu cap. Per tant, vol dir que el seu cap sap que està fent una altra cosa.

I a partir que es té coneixement públic, com s'ha tingut coneixement públic d'això, alhora cal la complicitat política. Desconec si abans es tenia o no la complicitat política abans de fer-se públic. En qualsevol cas, segur, a partir del moment en el que és públic.

També voldria dir que durant el meu mandat com a conseller d'Interior amb la policia de Catalunya això no va passar, no va passar. I si hagués passat, hauria destituït a tots els responsables, que em sembla que és el que correspondria fer.

Hi va haver un cas al Cos de Mossos d'Esquadra anterior al meu mandat en el que hi va haver -i no entraré en detalls perquè em sembla que està judicialitzat, i no n'estic segur- d'uns correus electrònics adreçats per part d'un agent de l'autoritat cap a unes entitats socials. Aquesta persona, quan això es va tenir coneixement, em consta que en aquell moment el departament el que va fer va ser obrir expedient, tancar-lo perquè estava judicialitzat i prendre com a mesura cautelara apartar-lo de les funcions a la Comissaria General d'Informació i, per tant, treure-li l'especialitat com a sanció. Desconec com ha acabat, si ha acabat o no la qüestió judicial.

Per tant, des d'aquest punt de vista -repeteixo-, al Cos de Mossos d'Esquadra en el meu mandat això no va passar. Si hagués passat, hauria destituït a tots els responsables.

Mirin, jo crec que els països democràtics mereixem una policia democràtica, i mereixem una policia democràtica sota el control polític, i a Catalunya la tenim, una policia democràtica. I la necessitem sota el control polític. Repeteixo, sota el control polític.

La policia té dues dimensions, una administrativa i una judicial. Quan és judicial depèn del jutge. Aleshores, és una part petita, diguem-ne, de la feina que fa la majoria del que dedica la majoria del temps el Cos de Mossos d'Esquadra, però quan

fa una actuació que està sota les ordres del jutge, van al jutge i, per tant, passa a ser de dependència judicial. Per tant, les investigacions, etcètera, aquí no hi entra el...

Però sí que ha d'haver un control polític de la policia. Una direcció política: control, direcció... Com hi ha d'haver un control polític de la política de salut del país. Com hi ha d'haver un control polític de les polítiques d'educació. És clar que hi ha d'haver un control polític. Si es posen més recursos a l'especialitzada o es posen més recursos a la primària, si es promocionen hospitals grans o més comarcals, això són decisions polítiques; si s'externalitzen o no serveis, això són decisions polítiques, legítimes totes, però polítiques. No les decideix un grup de metges, les decideix la política; operen els metges, per això ho decideixen els polítics.

Si hi ha més acció comunitària, o menys, també ho decideixen els responsables polítics. També si hi ha més atenció a la víctima o menys, si es prioritza l'atenció a la víctima o menys, també és una responsabilitat política. Si es fan més Mossos o menys, si es feminitza el cos o no. Si es fa més territori o més feina especialitzada. Si els protocols, dintre del compliment de la llei -sempre dintre del compliment de la llei- tenen una orientació o en tenen una altra, també. Si els protocols d'aplicació de la llei mordassa es fa d'una manera o es fa d'una altra, evidentment complint la llei, però si es fa d'una manera o d'una altra. Si hi ha més proximitat o menys. La relació amb els altres cossos de seguretat, si són de subordinació o són de lideratge i de coordinació -sempre de coordinació-, des de les competències de cadascú, però si són de coordinació o són de subordinació. També això ho decideixen els responsables polítics. Ho decideixen els responsables polítics, no ho pot decidir un grup de policies. Com no ho pot decidir un grup de mestres, només un grup de mestres, la política educativa del país, sinó els representants polítics. Legítims representants polítics.

Del que va passar, d'aquestes infiltracions que vam tenir coneixement a través dels mitjans de comunicació, nosaltres, des de la conselleria, vam fer pública i vam adreçar una carta al ministre del moment, que és l'actual, demanant explicacions, perquè es tractava d'entitats i de moviments que eren del país, eren nacionals.

Demanar explicacions al Govern i després també, a través dels grups parlamentaris, també es van demanar explicacions al Congrés dels Diputats.

La veritat és que hi va haver una resposta que va tardar, que va ser, des del meu punt de vista, molt evasiva, molt genèrica, a la qual es va dir que l'Estat sempre compleix la llei i, per tant, jo crec que va ser, doncs, això, molt genèrica i molt evasiva.

I vull acabar fent una darrera reflexió. La policia té un poder que és molt rellevant, que és que té el patrimoni de l'ús de la força, és a dir pot usar la força, pot disparar, pot fer ús de la força. I això ho hem decidit entre tots, ho hem decidit les societats organitzades que necessitem una policia reforçada, que garanteixi que pot fer ús de la força. I això requereix de control polític, perquè és tan important allò que els ciutadans li hem donat, li hem encarregat a les forces de seguretat que facin que requereix d'un control polític.

Perquè -i amb això acabo- si no existeix aquest control polític, qui el té? És a dir, en mans de qui està, si no és del control polític? Perquè si no hi ha control polític, comencen a ressonar aquelles frases de: "Deixeu-nos actuar", que hem sentit algunes vegades, que són cosines germanes de: "A por ellos". I per això és important que existeixi un control polític, no superior al que té qualsevol política pública, perquè la política de seguretat és una política pública de la qual en són beneficiaris, sobretot, els més vulnerables. I justament per això ha de ser una política dirigida des del sector públic.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

És el temps... Bé, ha acabat, senyor Elena? *(Pausa.)* Doncs, moltes gràcies, senyor Elena.

Tot seguit, si us sembla, obrirem el torn dels grups parlamentaris, i començarem pel Grup de Socialistes i Units per Avançar, per aquest temps que dèiem de tres minuts per grup, amb el senyor Cristian Soriano García. *(Veus de fons.)* Ai, disculpi, té raó. Disculpin, començarem pel Grup de Junts, el senyor Francesc De Dalmases i Thió.
Moltes gràcies.

Francesc de Dalmases i Thió

Gràcies, president. Dues prèvies. La primera és que li reconeixem al conseller Elena el fet de ser aquí, el fet d'anar més enllà fins i tot del que reclamava la seva compareixença d'avui. Només faltaria, coincidim amb això, que aquest Parlament és una manera de reconèixer-lo. Ens sembla vergonyós -i hi hem insistit molt- com menystenen de forma continuada alguns partits polítics presents en aquesta cambra i algunes institucions a aquesta comissió d'investigació; és una forma de menystenir el Parlament, però també de menys tenir la democràcia.

I la segona prèvia és que les nostres intervencions sempre és, i com a Junts per Catalunya ho hem defensat sempre, nosaltres volem un país democràticament impecable, el volem independent, el volem segur i, per tant, nosaltres reivindicuem la policia, reivindicuem els Mossos, però aquesta reivindicació precisament la fem que la volem amb tots els estàndards que ha de tenir una policia democràtica.

Potser el problema, i aquí ens començarem a diferir del que ens ha explicat i del que opinem nosaltres, és que no assumim l'anormalitat en la que estem instal·lats. Jo dic "anormalitat" per ser fins; nosaltres diríem que estem en guerra. És un país que està en guerra, que té uns serveis secrets espanyols que estan en guerra, que té una policia espanyola que està en guerra i utilitza eines impròpies de la democràcia per combatre una lluita que és perfectament democràtica, que és la lluita de l'independentisme.

Mireu, conseller, i no té res a veure amb la vostra gestió, però arribeu aquí en un moment en què hem sabut que des de la Conselleria d'Interior s'han elaborat informes falsos per intentar portar un independentista a la presó, que s'han utilitzat aquests informes falsos per intentar que la justícia espanyola el portés a la presó i que ni tan sols la justícia espanyola ho ha comprat. I tenim evidències de com ha mentit, no només la consellera, sinó com ho han fet també alts càrrecs d'Interior, com el senyor Trapero. I això forma part d'aquesta guerra que no podem treure d'aquí.

Però hi ha qüestions en les que sí que teniu responsabilitat, conseller. A nosaltres ens agrada molt quan diu: "És que els càrrecs polítics hi són per manar els tècnics, perquè hem de posar sentit polític". Però, clar, conseller, heu perseguit un diputat electe d'aquesta cambra com és el president Puigdemont. Heu perseguit un

president català que estava a l'exili, que el que volia era ocupar el seu escó en el Parlament de Catalunya. Llavors, hi ha aquesta contradicció, que és que quan vivim una situació d'anormalitat... Perdoneu, quan estem en guerra els polítics han de donar més, han de donar el màxim.

I aquí nosaltres hem de dir que no us hi hem trobat. No us hi vam trobar i, a més a més, aquesta batalla la va fer més a més en contra d'alguns Mossos del propi departament que encara ara pateixen la persecució del propi departament i de la justícia. Eus aquí la contradicció que estem vivint en el moment. I ja no parlem del ridícul estratosfèric que es va fer intentant capturar el president Puigdemont.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.) Això és el meu temps? Deu segons.

Acabo. Les infiltracions són el resultat del que hauria de ser perseguir crims, no perseguir accions polítiques. I el que nosaltres ens trobem és que el Departament Interior de forma continuada -també quan éreu conseller- no sempre segueix aquesta guia, sinó que polititza la seva acció.

Aquest és el gran error que comet el departament. En aquest error no hi sou aliè. Insistim, us agraïm la vostra presència, però ens hauria agradat això, una mica més de coherència quan parleu del control tècnic per part dels polítics i la no politització de l'acció política en el cas de la policia.

Gràcies, i disculpeu. I gràcies per aquests segons.

El president

Bé, gràcies senyor De Dalmases. Tot seguit donaríem la paraula, també per aquest temps de tres minuts, a la senyora Mar Besses Casanovas, d'Esquerra Republicana Catalunya.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Bé, en primer lloc, agrair la compareixença del conseller Elena perquè vostè a hores d'ara ha estat l'única persona responsable de l'àmbit d'Interior que ha comparegut en aquesta comissió per donar explicacions i, efectivament, com deia vostè, això creiem que diu molt també de la seva concepció democràtica, del paper que han de tenir els cossos policials, perquè, efectivament, han de ser cossos

sotmesos al control polític i, evidentment, també al control parlamentari, especialment quan hi ha actuacions fora de la norma o quan hi ha indicis clars de vulneració de drets fonamentals, com és l'objecte d'aquesta comissió.

Vostè ha fet referència a la carta que com a conseller Interior va adreçar al ministre de l'Interior Fernando Grande Marlaska i ha dit que la resposta que va rebre va ser genèrica, evasiva i que no s'assumia cap responsabilitat política, i això ens preocupa profundament. Ens preocupa perquè denota aquesta connivència absoluta amb el que és una mala praxis policial, que no és anecdòtica, sinó que és estructural, i com vostè mateix també ha explicat, a aquests agents se'ls va facilitar documentació falsa perquè no aixequessin cap tipus de sospita, i per això precisament també es van poder matricular en universitats públiques al nostre país fent-se passar per estudiants com qualsevol altre, i això el que denota és que no és improvisació, sinó que són uns fets planificats amb cobertura administrativa i és també una aval institucional per part de l'Estat espanyol.

I com vostè també apuntava, una cosa és que hi hagi sospites o indicis que aquestes pràctiques es produeixen i que els responsables polítics no ens siguin directament coneixedors, això ho podem compartir, però una altra molt diferent i molt preocupant és que quan tot això es destapa públicament no hi hagi cap tipus de revisió de les actuacions policials i no hi hagi la més mínima declaració política pública de rebuig de cara a aquestes pràctiques políticament emparades.

Per tant, no només no s'han depurat responsabilitats polítiques sobre aquests casos, sinó que s'ha continuat aplicant una política de protecció i de promoció dels qui van dirigir precisament aquestes pràctiques. Un exemple és el cas del ministre actual, Fernando Grande Marlaska, el mateix que ocupava el càrrec en aquell moment, i que també ha estat un dels que ha declinat comparèixer en aquesta comissió. A més a més, per si no fos poc, s'ha premiat com a número 3 del Ministeri de l'Interior el comissari que en aquell moment dirigia la Comissió General d'Informació i, per tant, responsable directa d'aquestes infiltracions. O també, si m'ho permeten, la paradoxa de l'actual regidora a l'Ajuntament de Barcelona, responsable precisament de l'àrea de drets humans, la regidora Maria Eugènia Gay, que en aquell moment era

delegada del Govern espanyol a Catalunya, i que també ha declinat comparèixer en aquesta comissió.

Per tant, ens preocupa aquests silencis i aquestes complicitats que són especialment preocupants.

I, per tant, la finalitat de tot plegat, vostè deia, objectivament (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) -acabo, president, deu segons-, no s'ha evitat cap delictes, no s'ha evitat res i, per tant, el que podem concloure també és que la finalitat és atemorir, coaccionar i reprimir també l'organització, l'activisme social i polític al nostre país.

I, per tant, creiem que la conclusió també és clara en aquest sentit, que és que l'Estat espanyol presenta dèficits democràtics molt greus en aquest àmbit i que cal que abandonin d'una vegada per totes aquestes pràctiques policials que ens sembla, com vostè deia, que són incompatibles amb els estàndards d'una democràcia plena.

I, per tant, acabo amb una pregunta molt ràpida, conseller, que és amb vistes que no hi ha hagut cap rebuig per part de l'Estat d'aquestes pràctiques, creu que a dia d'avui pot ser que es continuïn practicant aquest tipus d'operacions policials en entitats, moviments socials i polítics als Països Catalans?

Gràcies.

El president

Bé, gràcies, senyora Besses. Tot seguit donaríem la paraula al representant dels Comuns, també per aquest temps de tres minuts, Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. En primer lloc, volia agrair la compareixença del dia d'avui en aquesta comissió de l'exconseller d'Interior del Govern de la Generalitat. Crec que és una obligació, però, a més a més, crec que la predisposició també defineix i connecta amb la percepció i el plantejament que sempre va tenir quan estava al càrrec en relació amb els drets fonamentals i les llibertats. Llavors, jo crec que és molt important, efectivament, recordar que clarament que és molt important tenir un comandament, diguem, en aquest cas polític, de tot el que seria el Departament d'Interior, que tingui molt clar aquesta necessitat de respecte dels drets fonamentals

i llibertats, cosa que hem de dir que ara mateix no ho trobem. I vull posar-ho també en valor, perquè malauradament no és tan habitual tenir aquesta concepció, diguem, democràtica i innovadora en matèria policial.

Un cop dit això, volia posar de manifest, per un costat, una qüestió que vostè ha iniciat, diguem, la seva intervenció, que té a veure amb l'element clau i central que és la identitat suposada. És a dir, no és només que hi hagi agents de policia que estan fent funcions d'informació en espais oberts, sinó que el que tenim en el cas de les infiltracions que s'han destapat i que s'han denunciat, són persones, agents policials als quals se'ls dona una identitat diferent, que com vostè ha dit és completament vàlida, de la mateixa manera que es fa quan ho preveu la llei d'enjudiciament criminal, en l'article 282bis, en el marc d'agent encobert.

Llavors, la pregunta seria, i també des de la seva trajectòria, entenc que d'alguna manera s'hauria de concretar i definir a nivell legislatiu que l'única manera de poder actuar sota la identitat suposada ha de ser la prevista per la llei d'enjudiciament criminal, que és l'agent encobert? És a dir, d'una altra manera, tenim o hi ha una mena d'empara o buit legal per poder justificar fer aquest tipus d'operacions d'infiltració amb identitat suposada sense autorització judicial? Hauríem de limitar molt clarament que només s'haurien de poder fer amb autorització judicial aquest tipus d'operacions? Aquesta seria la primera pregunta.

La segona, és cert que durant la darrera legislatura es va treballar per part d'entitats de drets humans, societat civil, i també es va comptar amb el suport d'alguns dels grups parlamentaris d'aquest Parlament per tal de definir i anar cap a un model en què es pogués tenir (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) un mecanisme de control independent dels cossos policials, de la mateixa manera que hi ha al Regne Unit i a molts altres països i que, a més, és una tendència internacional i que hi ha recomanacions de Nacions Unides en aquest sentit.

La pregunta seria -ja per acabar- si considera que tenir aquest tipus de mecanismes que, a més a més, poguessin fins i tot tenir les funcions de policia judicial quan es tractés d'investigar possibles i eventuals delictes d'agents policials, considera que

podria ser una mesura correcta per tal de poder investigar adequadament situacions en el futur com la que aquí estem estudiant?

Gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyor García Berrio. Ara, en nom del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, té la paraula el senyor Xavier Pellicer.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, bona tarda, gràcies, vicepresident. Bona tarda, senyor Elena. Primer de tot, donar-li les gràcies per la seva compareixença, a diferència d'altres actors amb representació institucional que no han volgut comparèixer en aquesta comissió i que ho han denegat en reiterades ocasions davant d'uns fets tan greus com és la infiltració policial sense cap tipus d'ordre judicial, sense cap tipus d'empara, malgrat es vulgui vendre com es vulgui vendre per part de l'Estat.

També agrair-li aquesta concepció de posar damunt la taula una qüestió tan bàsica i tan clara que és que hi ha d'haver un control polític sobre els funcionaris i, per tant, un control democràtic i que des del Govern s'han de dirigir les polítiques públiques i s'ha d'entomar un mandat democràtic cap a aquells funcionaris i cap a l'administració, sigui en l'àmbit de la salut, sigui en l'àmbit educatiu o sigui en l'àmbit de la seguretat, que és una qüestió que en el Govern actual brilla per la seva absència i sota criteris tècnics emparen qualsevol tipus de vulneració de dret.

Dit això, sí que nosaltres volem recordar que aquesta és una comissió d'investigació i, per tant, tenim un mandat i volem esbrinar el màxim de coses possibles. I, per tant, li demanàriem que pogués aprofundir en qüestions que ens semblen absolutament rellevants, com per exemple en quin moment la Conselleria d'Interior, amb vostè al capdavant, va tenir coneixement dels fets i d'aquestes infiltracions policials de la forma més clara i exhaustiva possible i per quines vies, més enllà dels mitjans de comunicació.

Si vostè ens podria assegurar que dins de la conselleria no hi havia agents o elements participants de diferents actors o sectors o departaments, com per exemple

a informació o aquells que treballen com a pont a Madrid que no tinguessin coneixement d'aquests fets i actuessin en certa manera pel seu compte.

Si a vostès els hi constava i si hi ha algun tipus d'element que detecti quan s'identifica un agent infiltrat, perquè sabem que el senyor D. Hernández va ser identificat i sancionat en un desallotjament per part de Mossos, que el senyor M. Hernández va ser sancionat per llei mordassa el 2021. Per tant, si hi ha algun tipus de dispositiu que pugui alertar.

Tercer, si més enllà d'aquesta carta que van fer a l'Estat hi va haver algun tipus d'investigació interna per tal d'esclarir els fets dins del Departament d'Interior, cosa que ens semblaria absolutament normal, necessària i democràtica, per tant, per poder definir aquest plantejament. En definitiva, aquestes qüestions.

Com vostè sap, aquesta comissió també aborda la qüestió de la infiltració digital que vostè ha mencionat abans. Durant el seu temps de conseller es va produir també..., es va destapar aquesta qüestió i va haver aquesta investigació interna.

En tot cas, nosaltres també, igual que vostè ha dit que sembla complicat que es pugui fer sense la complicitat dels superiors, a nosaltres també ens sembla complicat que aquesta infiltració digital es pogués fer sense la complicitat dels superiors, donada la complexitat de nombre de correus, amb diferents horaris, utilització de telèfons. Per tant, si hi ha algun tipus d'investigació de si això va ser una ordre de la Comissaria d'Informació, que, de fet, a nosaltres ens consta que el conseller Samper, que era el conseller del moment, va desmantellar aquest dispositiu.

Vaig ràpid, perquè se m'acaba el temps.

Una darrera qüestió que li volem preguntar també és que durant el govern del qual vostè formava part es va aprovar una moratòria d'ús del programari espia Pegasus, però sabem que *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* durant el setembre del 2024 aquesta Conselleria d'Interior, diguéssim ja posteleccions, va fer un contracte, va renovar un contracte amb Relian, aquesta empresa israeliana, que com s'ha pogut destapar en les darreres setmanes té un programari que es pot equiparar a un programari espia Pegasus. També li volem preguntar si vostè coneix d'aquesta qüestió. Li havíem fet preguntes per escrit i vostè ens havia traslladat a la CUP que no s'utilitzava aquest programari. Per tant, si està

preocupat per aquesta contractació del nou govern del departament i si considera que això pot vulnerar drets i la moratòria que el seu govern va realitzar.

I fins aquí la intervenció, que se m'ha acabat el temps.

Gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyor Pellicer. I ara, per tancar, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Christian Soriano. Gràcies.

Christian Soriano García

Moltes gràcies. Primerament, i com han fet la resta de companys, agrair al conseller la seva presència aquí avui i en aquest sentit, doncs, tot i tenir línies polítiques a vegades i sovint diferenciades, agrair el servei que va fer al capdavant d'una conselleria tan important pel país com ho és aquesta.

En aquesta comissió, com vostè bé sap, hem parlat moltes vegades sobre el règim jurídic de les infiltracions policials o l'escàs règim jurídic sobre les infiltracions policials, i que és un àmbit que segurament cal desenvolupar legislativament i crec que en aquest punt hi hem estat d'acord totes les formacions polítiques que concorrem i que participem en aquesta comissió.

I també hem parlat molt de quin ha estat l'impacte d'aquestes infiltracions dintre dels moviments socials, les entitats o les associacions que en aquest sentit van estar en aquells moments.

Crec que en aquest sentit el que deia el conseller sobre de quina manera van actuar dintre del departament amb aquesta persona que presumptament no va complir amb les obligacions legals que tenia, també parla d'uns bons mecanismes de control que té el cos d'agents de Mossos d'Esquadra, i crec que aquí sí que hi vull posar especial èmfasi, perquè aquest és un tema que tant aquesta legislatura com la legislatura anterior s'ha intentat parlar de diferents vegades i de diferents maneres, però crec que casos com aquests exemplifiquen que els mecanismes són garantistes, funcionen i en aquest sentit també s'ha de posar en valor, no?

I arribats a aquest punt, només dues consideracions. Una, que també ha centrat bona part de la seva exposició i també del debat parlamentari que hem tingut avui en aquesta comissió, que és sobre el control o la direcció política que ha de tenir un cos d'agents de Mossos d'Esquadra. I, en aquest sentit, la concepció que nosaltres tenim de la direcció d'un cos de policia com és el cas de Mossos d'Esquadra és la diferència entre el què i el com. El què, al nostre parer, ha de venir òbviament, i només faltaria, d'una orientació política del partit, que en aquest cas som una majoria parlamentària i que té la legitimitat també democràtica de governar aquest país i també la policia. El com, i això és que el com que passa des dels regidors de seguretat fins als alcaldes, fins suposo en les experiències que vostè ha tingut, ve determinat pels tècnics, que han de dir de quina manera es pot arribar a aquest objectiu d'una manera tècnica i operativa.

I és per això que nosaltres repetim de manera de manera sostinguda en el temps que és important confiar en el criteri del Cos de Mossos d'Esquadra, en el criteri operatiu i tècnic dels diferents polícies, que en aquest sentit són les persones professionals que estan en aquests seus àmbits d'actuació, i crec que és molt important estar d'acord amb que el què ve marcat per la funcionalitat política i que, en aquest cas, el com és diferent.

I també una última concepció que crec que és important que tinguem en aquesta comissió i en tota seu parlamentària, que és la d'intentar controlar una miqueta també el camp semàntic o conceptual que utilitzem. Aquest país, doncs, com deia el senyor Da Dalmases, òbviament, no estem en guerra, només cal sortir al carrer i traspasar les fronteres catalanes per veure el que desgraciadament és una guerra, i en aquest sentit crec que també és diferent el que és el control polític que nosaltres parlàvem de la politització que en aquest cas els grups proposen.

Nosaltres, com hem dit sempre, principi de confiança en el Cos d'agents de Mossos d'Esquadra; criteri de control polític, òbviament, d'aquells que guanyen les eleccions, que són els que estan legitimat pel poble de Catalunya per poder governar i confiança, novament, en el cos dels agents i també en les mesures que des d'aquesta comissió es puguin prendre.

I reitero, òbviament, l'agraïment cap a vostè, conseller.

Moltes gràcies.

El president

Bé, gràcies senyor Soriano. Tot seguit donariem la paraula al senyor Elena perquè pugui fer la seva segona intervenció en el temps aquest de set minuts.

Joan Ignasi Elena (exconseller d'Interior)

Em permeten un moment que posi els set minuts? Perquè si no jo no ho veig i la "liarem". M'agradaria contestar-ho tot. Ai... Gràcies, eh? Perdoneu.

Moltes gràcies a tots i, ràpidament, intentar donar resposta en la mesura del que pugui.

Polícia judicial, policia administrativa. Quan un cos actua com a policia judicial obeeix els jutges; quan no actua com a policia judicial, pren decisions polítiques. Per exemple, el Govern Torra va decidir nomenar el senyor Traperó cap del cos. Bé, és una decisió política legítima, res a dir. Es prenen decisions polítiques. Una és aquesta. L'altra és decidir fer més mossos; l'altra és decidir feminitzar el cos; l'altra és decidir decisions polítiques. A les actuacions judicials sempre manen els jutges, és així.

Anomalia? I tant! En aquest país hi ha una anomalia. Soc independentista i soc militant d'un partit polític que el seu president ha estat quatre anys a la presó. I vostè és diputat d'un partit polític que el seu president està a l'exili i que el seu secretari general ha estat amb el meu president quatre anys a la presó. Com no ha de ser una anomalia tot això? I tant si ho és una anomalia!

Tercer. Extraordinària, i per això lluito, per això estic en política entre altres coses, també per combatre aquesta anomalia.

El Cos de Mossos d'Esquadra sempre té una pulsio de millora, sistemàticament. De millora. Al cap dels anys ha anat canviant i ha anat evolucionant, i ha anat incrementant la seva... Ha anat canviant, ha anat incorporant coses per fer-lo millor. És un Cos que ha estat sempre escoltant la societat, i la societat li ha dit coses i ha anat canviant.

Per exemple, jo personalment, com a decisió política també, sóc partidari que hi hagi un mecanisme de control extern, de suport extern, d'avaluació externa de les actuacions del Cos de Mossos d'Esquadra. Bé, el Parlament de Catalunya legítimament, amb els vots de Junts, VOX, PP i del PSC, van decidir que no calia un control extern. Legítim, no hi ha control extern, perquè ho va decidir la majoria del Parlament de Catalunya. Però sempre ha anat escoltant el Cos de Mossos d'Esquadra la societat a la qual servia. Per això és tan bon cos de policia.

Respecte a coses concretes que m'han comentat, jo vaig conèixer a través dels mitjans de comunicació aquestes infiltracions. per això vam reaccionar amb aquesta investigació..., amb aquesta petició d'informació.

Paral·lelament a això, també vaig tenir l'oportunitat de parlar dintre del cos, amb el seu cap i amb el cap de les comissaries oportunes, si hi havia coneixement d'això. Hi va haver, van traslladar que absolutament res. De la mateixa manera –i va ser gràcies a això que vaig tenir coneixement d'aquest sistema de funcionament que fa que sigui indetectable quan hi ha una persona que té aquesta identitat falsa, de forma que, efectivament, quan se li posa una sanció, aquesta sanció se li posa en aquesta persona i aquesta persona la rep, i la rep aquesta identitat falsa que té un domicili que, a més a més, el té. I, per tant, és indetectable per part dels cossos de seguretat. Clar, això va passar quan jo no hi era, abans que arribés el cas aquest dels correus electrònics.

Què em fa pensar a mi que ho podien saber els superiors o no? El fet que aquesta persona fos sancionada i no al·legués en relació a això, que jo sàpiga, perquè està judicialitzat, un coneixement per part dels superiors, entenc –i ara estic fent aquí pura especulació intuïtiva, diguem-ne– que una persona que se la sanciona, si els seus caps són els que li han fet fer això, segurament ho al·legaria, diguem-ne, per no rebre la sanció. Però, en aquest sentit, jo crec que vam ser molt curosos i molt escrupolosos.

Jo, personalment, deia al senyor Berrio, efectivament, jo soc partidari que hi hagi aquest mecanisme de control extern, que a vegades s'ha interpretat com una cosa que és de dubte sobre el que es faci. Però tots els avenços que ha sofert i que ha viscut el Cos de Mossos d'Esquadra, inicialment, per part d'algú, sempre d'algú, de

qui sigui, és igual, s'ha viscut amb recel, però després s'ha vist... En el seu dia les càmeres, per exemple, en els vehicles o a les comissaries, o tantes coses que es van anar incorporant. O les càmeres en els propis dispositius de FOAM, per exemple, o en els propis agents quan actuen. Primer es veien amb un cert recel i després s'ha vist la seva utilitat.

Jo crec que hauria estat bé que el Parlament de Catalunya –però això és la decisió legítima dels diputats– que hi hagués hagut aquest control extern. Jo el comparteixo, perquè moltes democràcies europees tenen aquest control extern i jo crec que és molt saludable, diguem-ne, molt positiu i enriqueix el cos. No s'ha de veure com una por.

Jo crec que no em deixo res del que m'heu dit.

I, finalment, en relació al control. De la mateixa manera que la consellera Pané no opera... Potser ho podria fer perquè és doctora, però no opera i no truca a un metge i li diu com ha d'operar... Em sembla que s'entén l'exemple. Però, quin tipus d'atenció es fa als pacients? Quin rol tenen a la primària? Quin rol té l'especialitzada? Quines prioritats hi ha? Què es deriva i què no es deriva? Tot això és responsabilitat no de la policia, sinó que és responsabilitat dels responsables polítics, qui dirigeix la policia, la seva mirada, la seva dimensió no judicial, és la política. De forma que això que és molt evident en l'educació i que és molt evident en la salut, per exemple, o en les dependències i en tants altres àmbits, traguem-nos la por que puguem fer-ho també en l'àmbit policial, perquè donarem molta més tranquil·litat, molta més seguretat jurídica, molta més confiança al propi cos, també, si hi ha aquesta direcció política, i no cau en mans només d'alguns grups, d'alguna part dels agents de comandaments policials.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

És el natural, és el raonable, és el democràtic, és el que acostuma a passar i és el que jo aconsello, després de l'experiència de tots aquests anys, que és el millor sistema de funcionament.

Moltes gràcies.

El president

Bé, moltes gràcies, senyor Elena. Tot seguit, si algun grup vol fer alguna altra intervenció.

Sí, sí que els demanàriem que es cenyissin a l'objecte de la comissió, eh? sisplau.

Bé, doncs, el senyor Francesc de Dalmasas i Thió, pel Grup de Junts per Catalunya, pel temps de dos minuts.

Francesc de Dalmasas i Thió

Conseller, li reiterem el vostre agraïment per la vostra compareixença i, en el nostre cas, dir-nos que no ens ha convençut.

L'any 86, a Argentina, van aprovar aquella llei que en dèiem de *obediencia de vida* i el que feia és perpetuar la injustícia a través de la impunitat.

I, precisament, en els càrrecs tècnics en podríem parlar. Però, precisament, els càrrecs polítics, els càrrecs polítics no han de respondre a injustícies manifestes. I és això el que nosaltres volíem reclamar avui i volíem situar avui sobre la taula.

I, per tant, ens sembla injustificable que un Departament d'Interior de la Generalitat hagi perseguit un diputat electe i un president a l'exili d'aquest país.

El president

Bé, si algun grup més vol fer alguna intervenció? Si l'exconseller vol fer alguna intervenció més, sinó deixàriem aquí aquesta compareixença. (*Pausa.*) Doncs, si us sembla...

Moltes gràcies, senyor Elena, per la seva compareixença i aturarem un moment la comissió per poder anar a rebre les següents compareixences.

Gràcies.

La sessió se suspèn a les... i es reprèn a les...

El president

Bona tarda de nou.

Compareixences

365-00025/15 i 357-00818/15

Si us sembla, reprendrem la comissió, i tot seguit substanciarem de forma conjunta els punts 2 i 3 de l'ordre del dia. En aquest cas, són la compareixença de Clara Sánchez Mas, en representació d'Endavant - OSAN i en qualitat de testimoni davant d'aquesta comissió, i de Laia Serra Perelló, advocada experta en drets humans i en qualitat d'experta. Moltes gràcies per ser aquí.

Primer de tot, dir-los que tindran un temps de quinze minuts cada una i després els grups podran preguntar-los durant cinc minuts i tot seguit podran fer una altra intervenció de set minuts més cada una.

Si els sembla, començarem per la senyora Laia Serra i Perelló. Bona tarda i endavant. Quan vulgui.

Laia Serra Perelló (advocada experta en drets humans)

Sense més preàmbul, doncs. Bé, gràcies pel convit.

Intentaré fer una exposició que abordi no només la matèria estrictament legal, sinó que crec que, precisament, quan parlem d'infiltració policial, els debats ètics i democràtics són en realitat el que estan al centre i el marc normatiu, de fet, hauria de ser el vehicle que reflecteix precisament aquests consensos socials i democràtics.

Dit això, venim en els darrers temps, no només en una realitat com és la de Catalunya, o inclús a l'Estat espanyol, sinó a nivell global, veient com aquesta pugna entre seguretats i llibertats civils està sent sistemàticament no només qüestionada, sinó erosionada i, des del meu humil punt de vista, hi ha tota una sèrie de debats que no s'estan tenint. No s'estan tenint en seu social, ni s'estan tenint en seus parlamentàries.

I això té a veure amb la potestat coercitiva dels cossos policials, també dels funcionaris de l'Estat. I aquí entrem en tota una capil·laritat de situacions que tenen a veure des de gestió de l'ordre públic, captació i conservació d'anàlisis d'imatges, interceptació de comunicacions, etcètera. No ens queda tan lluny la infiltració mitjançant Pegasus, ibertecnologia israelita –de fet, em consta, i hem intervingut també en aquesta seu parlamentària– i, per tant, com dic, tota una sèrie

d'interrogants que des de la ciutadania o fins i tot des de les forces parlamentàries assistim com amb una certa perplexitat i a vegades fins i tot impotència.

En el cas específic de la infiltració d'agents, precisament els casos suscitats a l'Estat espanyol i també aquí a Catalunya en els darrers anys, van fer saltar una alarma. I crec que el primer punt rellevant d'aquesta alarma va ser constatar que tots i totes –i quan dic tots i totes dic no només ciutadania, sinó també forces parlamentàries–, teníem un absolut desconeixement de quin era el marc legal que podia o no justificar aquestes pràctiques policials.

Ha estat arran d'aquests casos en els que hem hagut de capbussar-nos amb aquesta espècie de marc normatiu en què comences a veure una insuficiència, un laconisme, una ambigüitat que fa que no puguem contestar amb seguretat i fermesa a què està permès i què no està permès.

Grosso modo el que tenim és, per una banda, una llei d'enjudiciament criminal que habilita sota autorització judicial, i només en el cas d'investigació de crim organitzat i altres crims de naturalesa o envergadura similar, el fet que hi hagi agents que tinguin una identitat encoberta. Aquests agents amb identitat encoberta poden actuar en el tràfic jurídic, evidentment, fent-se passar per una altra persona, comprant elements, viatjant, etcètera, i han d'anar donant compte al jutge que està instruint uns delictes concrets i aquesta autorització, a més, està regulada periòdicament, s'han d'acordar pròrrogues, etcètera. Per tant, infiltració, en aquest cas, no és el terme. El terme és agent encobert, que no només està permès, diguem-ne, en una vessant física, sinó que actualment la llei d'enjudiciament criminal permet també l'agent encobert, diguem-ne, digital o virtual, que és un element que des del 2015, si mal no recordo, també a tenir en compte.

Per altra banda, ara sí, ens en anem a la infiltració policial. El marc de la infiltració policial és –no exagero, porto les notes perquè de memòria ja no arribo–, és l'article 11h de la Llei orgànica de les forces i cossos de seguretat de l'Estat de l'any 86, en què senzillament diu que la funció policial és: «La de recepció i anàlisi de dades desinterès per l'ordre i la seguretat i prevenció de la delinqüència». Això és el marc legal que tenim avui a l'Estat espanyol i que, evidentment, ens implica també a Catalunya.

Després tenim algunes altres mencions. Si tenen interès puc fer arribar la informació, sobre decrets de l'any de la Quica, perquè no es pot dir d'una altra manera, sobre la llei de secrets, que també és a l'any de la Quica, i que d'alguna manera tenim un blindatge absolut sobre què poden fer els cossos policials en atenció al que és la intel·ligència i informació.

En definitiva, no tenim cap mena de mecanisme de control democràtic sobre aquesta previsió. Ni nosaltres, ni vostès, ni ningú avui en dia sap què fa la policia, de quina manera, què es considera informació útil, quins mitjans es consideren lícits per obtenir aquesta informació, a qui es rep comptes i quina implicació té això a la societat civil organitzada. I no estic parlant de la delinqüència, estic –i subratllo enèrgicament– parlant de societat civil organitzada, i aquí entren els castellers, aquí entren les entitats, aquí hi entren les associacions de drets humans, els col·lectius feministes, antiracistes i els amics de les aus, perquè tots i totes som societat civil organitzada.

Llavors, com deia, el punt, o sigui, el graó número 1 és evident que seria, en termes democràtics, interpellar o requerir, perquè existís un marc legal transparent, coherent, actual i que no depenguéssim d'una llei de l'any 86 amb una estricta mirada policial que no incorpora una mirada de funció democràtica del que han d'escometre aquests cossos de cara als interessos generals i la protecció del bé comú, que inclou, efectivament, la seguretat.

És evident que quan nosaltres litiguem a nivell internacional i escalem fins a Estrasburg i hem de sotmetre un determinat supòsit concret, un dels elements, un dels canons interpretatius d'Estrasburg és sempre avaluar si en aquella actuació específica s'ha comptat amb un marc legal suficient.

Aquí el suspens és olímpic. Vull dir, no hi ha cap dubte que aquest article que els acabo de llegir és una base absolutament pírrica per sostenir tota una sèrie de conductes.

Dit això, avancem. No és només una qüestió de marc legal, és a dir aquest assoliment, aquesta cerca d'informació hauria de tenir també criteris interpretatius. És a dir, quan estem prevenint la delinqüència, de quina delinqüència estem parlant? Hauria d'haver una certa proporcionalitat en funció de la gravetat dels crims o de la

delinqüència per veure fins on s'arriba i on no s'arriba? A qui s'hauria de retre comptes per decidir aquests criteris? És a dir, els hem de fixar únicament cossos policials o han d'intervenir els parlaments per definir aquest esglaonament de què es pot fer i què no es pot fer? I aquí, precisament, amb les infiltracions que hem tingut darrerament a l'Estat espanyol i a Catalunya, s'obre tot aquest ventall d'interrogants en clau ètica. És a dir, quins són els límits ètics d'aquesta funció? Aquests límits ètics suposen, per exemple, accedir a l'habitatge d'algú i, mentre està al lavabo, aprofitar per fullejar agendes? Aquests límits, per exemple, arriben al fet de poder tenir interaccions o lligams sexoafectius, com s'ha donat en altres països, i potser aquí no ho sabem? Implica, fins i tot, tenir fills i filles amb els militants i les militants d'alguna manera espiades? Els límits d'accés corporal són quelcom que, èticament, ens hem de plantejar. Sí? No? Inclús amb tota aquesta informació, a l'hora de ser traspasada, després pot donar cobertura a altres actuacions policials, per exemple, de cara a procediments judicials que s'obrin?

El resum del resum és molt senzill i, en realitat, no em calen els quinze minuts, perquè el que vinc a plantejar és una pregunta democràtica, com deia. Què estem fent davant d'això? Tenim alguna cosa a dir-hi? I quins límits ens fixem? És molt senzilla l'estructura.

A partir d'aquí, és evident que aquest marc normatiu és un marc normatiu estatal, però les pràctiques, com he dit ja en altres ocasions que he vingut aquí, en aquesta mateixa casa, les pràctiques d'infiltració policial són dutes a terme per tots els cossos policials, inclús en l'àmbit de les polícies locals, i també de les polícies autonòmiques.

Per tant, està molt bé que interpel·lem, qüestionem un marc supraautonòmic, com és l'estatal, però alhora també ens hem d'interrogar de cares en dins, de Catalunya, quins consensos tenim sobre aquesta matèria. I m'atreveixo a dir que, de la mateixa manera que els advocats i advocades de drets humans avui en dia no coneixem aquests criteris quan treballem aquesta matèria en el dia a dia, les forces parlamentàries, vostès tampoc tenen cap mena de coneixement de quins criteris s'estan utilitzant a Catalunya per dur a terme aquestes activitats policials.

I crec que a Catalunya sempre procurem ser punta de llança amb el respecte de drets, amb innovació jurídica, amb innovació democràtica i, per tant, podem començar per fer els deures a casa.

Ho deixo aquí, i estaré encantada de respondre a les preguntes, qüestions, dubtes, suggeriments.

El president

Bé, doncs, moltes gràcies senyora Laia Serra i Perelló. Tot seguit, li donem la paraula a la senyora Clara Sánchez Mas, d'Endavant - OSAN, també per aquest temps màxim de quinze minuts.

Gràcies.

Clara Sánchez Mas (representant d'Endavant - OSAN)

Gràcies. En primer lloc, moltes gràcies, Laia, també, per no només la informació, sinó també totes les reflexions i els reptes, diguem, ètics que crec que el món està afrontant ara mateix.

També volíem donar les gràcies a la CUP per insistir en la cerca de responsabilitats polítiques davant dels gravíssims fets que es discuteixen en aquesta comissió, i també per donar-nos l'oportunitat de ser avui aquí.

I aprofitar també per reconèixer la feina ingent d'Alerta Solidària i tots els advocats per defensar el moviment independentista i els moviments populars contra la repressió que pateixen per part de l'Estat. Els que defensen l'Estat espanyol tenen els seus sicaris, però per sort nosaltres tenim qui ens defensa, qui ens guarda les esquenes.

Som aquí per les infiltracions que va patir Endavant, com altres organitzacions del moviment popular, del moviment independentista i de l'esquerra independentista. Us situaré dos casos que vam viure.

El primer cas que vam conèixer va ser el de la gent que es feia dir Belén Hammad. Aquesta agent de la Policia Nacional va formar part de la trenta-dosena promoció de l'escola d'Àvila i es va graduar i va jurar bandera el juny del 2018. Com la resta, poc després de la graduació ja estava aterrant al seu destí i és el 22 d'octubre del

2018 quan l'agent amb les inicials BAG, que en aquell moment tenia vint-i-sis anys, va fer el primer pas per vincular-se al moviment propalestí i donant tret de sortida així a l'operació d'espionatge.

Tan bon punt havia apuntalat el seu personatge dins de la comunitat palestina de Catalunya i la coalició "Prou complicitat amb Israel", el juny del 2019 es presenta a un acte del casal popular Tres Voltes Rebel, del districte de Nou Barris de Barcelona, que farà servir de trampolí per entrar a militar l'organització d'Endavant.

Dins de l'organització, dins d'Endavant, va esculpir-se un perfil molt actiu a Nou Barris, però, tot i que va mostrar molt d'interès a participants d'escoles de formació, conferències nacionals, mai va aconseguir assumir els graus de responsabilitat. Tot i així, sí que s'implica a fons en les mobilitzacions populars contra la sentència del procés la tardor del 2019, on va participar sent molt activa en l'acció directa amb les mobilitzacions d'Urquinaona, com també la mobilització cap a l'aeroport o participant en els talls de la frontera.

A finals del 2020, marxa de Barcelona, al·legant un canvi d'ubicació de la seva feina, que feia servir com a coartada –una feina de comercial, segons ella–, i de la suposada delicada salut de la seva mare. I, malgrat això, sí que manté el contacte amb militants d'Endavant i del casal fins ben avançat l'any 2023.

De fet, és el 7 de juny del 2022, el dia que la *Directa*, el mitjà de la *Directa* va publicar el primer cas d'infiltració policial, l'agent de la policia amb el sobrenom de Belén Hammad va escriure, va tornar-se a posar en contacte amb alguns militants com per mantenir el contacte, tot i que fins llavors havia desconnectat la comunicació totalment.

De fet, va ser després de l'emissió del reportatge «Infiltrats», al programa de 30 minuts de TV3 fet per la *Directa* i de Polar Star Films, que es van agreujar les sospites per part d'alguns militants d'Endavant, perquè van identificar patrons de conducta de la Belén i en la forma en com va desaparèixer.

Després de la corresponent indagació, ens van confirmar quina era la seva verdadera identitat i es van posar en contacte amb la *Directa* i elles van corroborar-ho.

L'altre cas que vam patir era el de l'agent de la policia amb la identitat falsa de Joan Llobet Garcia, un agent de la trenta-dosena promoció del Cos Nacional de Policia, el mateix que Belén Hammad. Vivia en un pis de lloguer i es va matricular en el primer curs del cicle formatiu de grau superior d'Educació i Control Ambiental de l'Escola de Treball de Lleida durant el curs acadèmic del 2019-2020. I l'agent comença el seu espionatge entrant, diguem, a l'Ateneu Popular de la Baula, a Lleida, preguntant per les activitats que es feien per la Diada i així de l'any 2019, i és a partir de llavors que es començaria a deixar veure les activitats d'aquell dia, i el mes d'octubre d'aquell mateix any ja va començar a participar activament als comitès juvenils de Lleida i en les mobilitzacions de resposta a les sentències, novament llançant pedres contra la policia, fent barricades, etcètera.

Després, Llobet es va interessar pel Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans, el SEPC, des d'on va començar a perfilar la seva trajectòria de militant independentista, que es consolidaria amb la seva entrada a Endavant.

A inicis del 2021, va participar en assemblees i convocatòries de suport al raper lleidatà Pablo Hasel, fins al punt de quedar-se a dormir al rectorat de la Universitat de Lleida la matinada del 16 de febrer del 2021, quan van entrar-hi els Mossos d'Esquadra per detenir el raper, que recordem que fa cinc anys que està empresonat per una cançó, que és una cosa que a vegades potser no ens repetim prou.

El policia infiltrat també es va sumar a la campanya «Abans la vida que el capital», impulsada per Endavant, com també va arribar a participar en una conferència nacional de l'organització que es va fer el 2021.

L'agent de la policia infiltrat va marxar de Lleida a inicis de novembre del 2021, al·legant que havia trobat feina a Barcelona i que havia empitjorat l'estat de salut de la seva àvia, que suposadament vivia a Esparreguera. I, un cop a Barcelona, va posar-se en contacte amb l'esquerra independentista d'allà, concretament al Casal Popular La Cruïlla, de la dreta de l'Eixample, i utilitzant les referències que tenia de ser militant a Lleida va començar a participar-hi activament.

Allà fins i tot va participar d'alguna acció despenjant pancartes en el nus de Glòries, en el marc de la jornada del 25 de novembre contra la violència masclista.

És després d'aquesta acció que desapareix, desconnecta el mòbil i no es torna a saber res més d'ell.

Les similituds i comportaments dels policies infiltrats és el que novament aixeca sospites per part de l'entorn de Joan Llobet i, de manera paral·lela al cas de l'agent anomenada Belén Hammad, les militants d'Endavant van iniciar investigació i van posar-se en contacte amb el mitjà de la *Directa* i, finalment, van acabar trobant la seva identitat real i es va destapar amb la roda de premsa de l'abril del 2025.

Amb tot això, el que us volem compartir és que som plenament conscients de la impunitat que ha gaudit i que gaudeix la policia, també després de la mal anomenada transició democràtica. El nom de Gustau Muñoz, Brian Ríos, Andrés Benítez, Pedro Álvarez o els caps oberts i ossos trencats en el Roig Arena, de València, així com el gas a discreció a l'Estació de Sants de Barcelona el passat octubre, són exemples més o menys recents que tenim molt ben gravats.

El nostre moviment coneix l'espionatge, coneix els muntatges policials i totes les clavegueres de l'Estat, perquè les hem viscut i les hem patit. Coneixem bé la farsa de la democràcia de l'Estat espanyol i sabem que molt probablement aquesta comissió –tan de bo no fos així–, però molt probablement aquesta comissió no aconseguirà que s'assumeixin responsabilitats i es paguin les conseqüències d'un cas d'infiltració il·legal com el que hem viscut i com el que han viscut moltes altres, ja que forma part del mateix funcionament d'un Estat espanyol que considerem irreformable.

Ni en dictadura, ni en transició, ni en democràcia, l'Estat espanyol no respecta ni la seva pròpia legalitat quan es tracta de combatre l'enemic.

A totes aquelles forces polítiques que defensen el projecte de l'Estat espanyol els volem dir una cosa que tenim molt clara i que ho diem sense amagar-nos-en, i és que entenem que ens tracteu com a enemics perquè és exactament el que som. Som enemics de l'Estat espanyol i som enemics del sistema que el sustenta. Som enemics de qui nega el nostre dret a l'autodeterminació del nostre poble, i ven armes a estats genocides que neguen l'existència d'altres pobles. Som enemics de qui no permet que les classes populars puguem tenir una vida digna. I, sí, si és així tracteu-nos com a enemics, perquè nosaltres volem destruir aquest estat enemic del poble.

Que no ens sorprengui la impunitat amb la que s'exerceix la repressió no li resta ni una mica de gravetat. La infiltració és tortura. Ho és per les greus afectacions que pot causar en les persones que la pateixen directament, i sabem que la tortura, l'abús policial i les pràctiques il·legals contra la dissidència política formen part d'una constant de formes de repressió policial absolutament normalitzades en un estat avesat, massa avesat en el poc control democràtic de les seves institucions i poders. I tot i així, per responsabilitat política i perquè volíem continuar donant la cara per totes aquelles persones que directament han patit aquesta tortura de l'Estat espanyol, volíem aprofitar per venir aquí i per denunciar-ho, i sobretot per dir-ho la cara a alguns dels que són directament responsables a l'Estat i a totes les forces que el sustenten, siguin del color que siguin.

Nosaltres els hi volem dir dues coses. La primera, que és molt clara, és que no aconseguireu atemorir-nos, no ens feu por perquè sabem que darrere nostre n'hi ha moltes altres igual que n'hi ha hagut moltes altres abans. La confiança en la capacitat de lluita del poble treballador català és immensament molt més gran que l'amenaça que ens suposeu.

I la segona, sembla ser –i això és rellevant–, sembla ser que és l'Estat qui té por. De fet, per això la brigada d'informació de la policia afirmava –i cito literalment–: «L'esquerra independentista es perfila com una amenaça real per a l'estabilitat i la pau social com a moviment de contrapoder que és». I nosaltres no serem qui els hi negarem aquesta cita.

L'estabilitat de l'Estat espanyol i la vostra pau social es basa en la injustícia i en la desigualtat, es basa en la incapacitat de cada cop més persones de no tenir una llar on viure. Es basa en segrestar persones que no han comès cap delicte i enviar-les i tancar-les en un CIE. Es basa en l'intent d'aniquilar la nostra llengua de punta a punta dels Països Catalans. La vostra pau social es basa en destruir les nostres costes i muntanyes per beneficiar la indústria turística, es basa en el monopoli de l'agroindústria als nostres camps, es basa en què no tinguem ni tan sols un transport públic que funcioni. Doncs sí, si aquesta és la pau social que es defensa nosaltres estem decidides a amenaçar-la.

De fet, en aquest estat antidemocràtic, corrupte i d'herència franquista podríem dir que és un orgull ser una amenaça per l'estabilitat i la pau social.

Mireu, serem sinceres i també emplacem a ser-ho a la resta. El PSC que no s'amagui amb els anys del govern de la dreta, perquè hi ha massa recorregut per expulsar-se'n responsabilitats. Recordem, com deia la Laia, que aquest tipus de pràctica policial està emparada per acords de govern de Felipe González i que aquestes infiltracions es donen durant el *gobierno más progresista de la historia*.

Recordem que quan s'han destapat aquests casos, el govern del PSOE i d'Unidas Podemos van justificar les pràctiques de tortura que s'havien dut a terme.

Us venim a dir que sou responsables de tortura i que no podeu donar lliçons de com combatre l'extrema dreta perquè vosaltres reproduïu completament pràctiques antidemocràtiques, antipopulars i que només fan que emparar-la.

I acabem amb un missatge clar cap a l'Estat espanyol i les seves clavegueres, i aquí acabo. Podeu infiltrar qui vulgueu, podeu cosir-nos a multes, pagar-nos, portar-nos a judici, el que vulgueu, perquè la fidelitat amb les classes populars d'aquest país és massa gran perquè res d'això ens tiri enrere.

No tenim, com us deia, confiança en que aquesta comissió d'investigació acabi amb la tortura, les infiltracions i les pràctiques repressives d'aquest Estat, però sí que confiem moltíssim en el nostre poble. Tenim la certesa que derrocarem l'Estat i que acabarem amb aquest present de desigualtat, d'injustícia i d'impunitat per construir un futur on les paraules «democràcia», «justícia» i «llibertat» recuperin el seu sentit real.

Moltes gràcies.

El president

Bé, doncs, moltes gràcies, senyora Sánchez. Tot seguit, si us sembla, obrirem un torn de paraula per part dels grups parlamentaris, que, com hem comentat abans, serà de cinc minuts. I començarem donant la paraula al senyor Francesc de Dalmaes i Thió, del Grup Parlamentari de Junts

Francesc de Dalmaes i Thió

Gràcies, president, i moltes gràcies per la vostra compareixença i per les vostres paraules.

Ara entrarem més a fons en aquesta comissió. Nosaltres sí que hi ha una prèvia que la volem expressar, de fet en la compareixença anterior l'hem expressat, i és que, com us ho explicaria?, ens entestem que els dromedaris puguin viure a l'Àrtic i no hi sobreviuen, perquè no és el seu espai natural. De la mateixa manera, l'Estat espanyol, quan ho ha d'assumir o ha d'afrontar reptes democràtics, perquè els moviments socials presenten reptes democràtics, perquè l'independentisme genera reptes democràtics, no ho sap resoldre amb eines democràtiques, perquè no és el seu espai natural.

Sabem que hi ha serveis secrets espanyols, sabem que hi ha tota una arquitectura político-institucional, que també afecta les institucions autonòmiques, que fa que quan hi hagi segons quins reptes no respongui amb eines democràtiques.

I, per tant, el que estem intentant fer en aquesta comissió, investigar, és exposar-ho. Però també assumim que en aquest marc autonòmic i en aquest marc espanyol això no ho resoldrem, perquè és una inèrcia que ve, precisament, d'un canvi de règim que, efectivament, no es va acabar produint.

I, per tant, la vostra compareixença d'avui ens interessa, perquè hi ha la dimensió política que heu expressat en aquesta segona intervenció, però també hi ha la dimensió jurídica que heu expressat en la primera part d'aquesta compareixença. I, per tant, clar, la qüestió és, fins i tot assumint que després s'incompliria, el marc legal és suficient o és insuficient? L'actuació política o policial supera aquest marc legal o s'aprofita que no existeix un marc legal prou clar i que hi ha un forat perquè hi hagi lloc a aquestes intervencions?

I, en tot cas, el que ens interessa de la vostra compareixença, i d'una forma específica la de la lletrada pel seu coneixement i experiència en matèria de drets civils i drets polítics, és quins serien els mecanismes de control? Quins serien aquests mecanismes de control que podrien ser estandarditzables al que seria una democràcia amb tots els ets i uts? I, en tot cas, quina és la vostra opinió i quins són aquells aspectes rellevants que us agradaria que constessin en les conclusions d'aquesta comissió d'investigació i que poguessin ajudar, si no millorar, com a mínim

sí a exposar les deficiències del sistema, que, insistim, no és només d'arrel del que és l'Estat central, sinó que evidentment té ramificacions en el que és l'estructura autonòmica.

Gràcies.

El president

Bé, gràcies, senyor De Dalmases. Tot seguit, donaríem la paraula a la senyora Mar Besses Casanovas, per part del Grup Parlamentari Esquerra Republicana Catalunya.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Bé, jo també començaré per aquesta qüestió més jurídica que s'ha situat a l'inici, també escoltant-la em feia la mateixa pregunta que situava també el diputat Dalmases, de fins a quin punt aquesta manca de legislació i de regulació envers aquestes figures és volguda i deliberada per així poder actuar al marge de la llei i, per tant, tenir aquesta capacitat de justificar-ho tot. Però, en tot cas, sí que com a forces democràtiques creiem que pel que hem de treballar és perquè hi hagi una regulació democràtica en aquest sentit, que és el que ens ha de protegir, diguéssim, a la majoria de ciutadans i, per tant, no permetre que hi hagi un grup reduït de persones amb certes responsabilitats que puguin actuar al marge d'aquesta legislació. I, per tant, també situaven aquests buits legals en aquestes figures d'infiltració policial.

També és cert que molts organismes internacionals, com per exemple el Comitè de Drets Humans, també han posat les alertes en aquestes pràctiques i, per tant, també fer la pregunta en aquest sentit, de com hauríem de desenvolupar o quines serien les vies per desenvolupar aquest marc legal actualitzat i amb funcions democràtiques, també equiparables a altres estàndards internacionals que considerem que a dia d'avui no es produeixen?

Entenem que una part molt important passa per l'Estat espanyol i, per tant, la legislació pròpia que s'ha de desenvolupar o modificar les lleis que vostè ha comentat, però també en aquest aspecte què pot fer Catalunya per regular i per enfortir aquesta legislació.

I, en segon terme, també quins mecanismes de control haurien d'existir i ens hauríem de dotar per garantir, en tot cas, que quan aquesta legislació no s'aplica degudament puguin haver-hi mecanismes per controlar i per sancionar allò que tempta o que no garanteix els drets fonamentals de les persones.

I, en segon lloc, en la segona compareixença, més en aquesta dimensió política, els casos que ens han relatat avui, malauradament, corresponen a molts altres casos d'altres entitats que hem sentit prèviament i, per tant, podem concloure que això respon a un patró que no és improvisat, sinó que està molt ben estudiat i molt ben articulad. També és evident que no hi ha una ponderació de riscos amb les activitats que aquestes entitats desenvolupàveu, o amb el que heu pogut relatar i, per tant, això, a priori, crec que és de sentit comú que no avala que hi hagi aquest tipus de males praxis policials.

I, per tant, el que es conclou, el que se'n deriva de tot plegat és que, al final, la finalitat de tot plegat és aquesta voluntat d'aterrorir, de coaccionar, de reprimir l'organització social i política i tots els moviments socials en el nostre país.

I, per tant, aquí hi ha una segona qüestió que ens preocupa que és que no hi ha una voluntat clara de revisió d'aquestes pràctiques per part de l'Estat espanyol. Ho hem vist amb la manca de declaracions i amb la manca, doncs, d'iniciatives que han dut a terra els responsables polítics, que són els mateixos que ostentaven la mateixa responsabilitat en el moment que es van produir aquests fets. I, per tant, també entenem que assumim la incertesa, doncs, a dia d'avui que no sabem, doncs, si aquestes pràctiques es poden continuar produint, quin és l'abast de la informació, quina utilitat s'ha fet de la informació que poden haver obtingut a través d'aquestes males praxis i, per tant, això jo crec que també desvetlla o també implica, doncs, una certa desconfiança entre militants d'un mateix espai, perquè les persones que han viscut aquestes infiltracions policials també havien arribat a construir vincles de diferents tipus –s'ha esmentat, eh?–, vincles de diferents tipus, vincles de confiança amb aquestes persones i, per tant, aquí l'impacte no només és individual, sinó que entenem que també és col·lectiu respecte aquestes entitats.

Però també afortunadament creiem que això indica una derrota en majúscules per part de l'Estat, perquè, malgrat utilitzar totes les eines i totes aquelles eines al marge

de la llei, no han aconseguit que qualsevol d'aquestes entitats que han infiltrat hagin abandonat la seva feina o hagin abaixat el volum amb les seves reivindicacions i amb les seves lluites. Per tant, creiem que això, doncs, és una derrota de l'Estat espanyol i, per tant, també aquesta voluntat de continuar treballant per aquests anhels que cadascuna d'aquestes entitats reivindica, malgrat la infiltració, malgrat la repressió, malgrat la investigació, malgrat les multes i tot el que heu esmentat.

Però sí que és veritat que això pot haver condicionat el dia a dia d'algunes entitats o pot haver condicionat la militància d'algunes d'aquestes persones. Per tant, sí que ens agradaria preguntar, en el cas de l'organització política que representen, si arran d'aquestes infiltracions han pres algun tipus de precaució en temes d'antirepressió a l'hora de desenvolupar la seva activitat com ho feien fins ara i si això, doncs, ha suposat, efectivament, un canvi en les relacions o en la manera de militar de la seva organització política.

Gràcies.

El president

Bé, moltes gràcies senyora Besses. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Tot seguit donariem la paraula al senyor Andrés García Berrio, per part del Grup Parlamentari dels Comuns.

Andrés García Berrio

Gràcies, president. En primer lloc, per agrair la compareixença en el dia d'avui de la senyora Clara Sánchez i la senyora Laia Serra, per part, en primer lloc, d'Endavant i, en segon lloc, com a advocada experta i especialitzada en drets humans, que, de fet, representa un dels casos d'infiltració detectats a Catalunya.

En relació amb la intervenció de la representant d'Endavant, en primer lloc, evidentment, és una absoluta anomalia que hi hagi policies infiltrats als moviments socials i organitzacions polítiques i llavors, en aquest sentit, donades, evidentment, les limitacions que pot tenir aquesta comissió, crec que és important que es pugui explicar tot el que heu explicat per veure de quina manera es pot treballar per posar

límits, que a vegades és intentar ampliar els límits, a vegades és una de les opcions que podem plantejar des d'aquest Parlament.

En aquest sentit, sí que volia centrar-me en qüestions concretes respecte els dos casos dels quals heu parlat, perquè jo crec que està bé poder explicar l'afectació concreta en matèria dels drets fonamentals amb els casos concrets.

I les preguntes anirien d'entenc que aquests dos agents policials van participar a protestes, entenc també a reunions, segurament amb absoluta normalitat on se decidia tot tipus de coses, des d'un plantejament del dret de reunió i associació, però també la pregunta seria si va tenir accés a domicilis privats, no? Si aquests agents policials van tenir accés a aquests domicilis privats, i si també va tenir accés a canals de comunicació privats per part de la seva organització? Ho dic perquè són dos elements els quals qualsevol agent policial si vol accedir a un domicili d'un tercer o si vol accedir a una comunicació ha de tenir, sí o sí, autorització judicial. Llavors, en aquest sentit, si pot explicar les afectacions en aquest sentit.

I després també, per un altre costat, més enllà de la part jurídica, les afectacions que ha generat a nivell personal i també a nivell col·lectiu, i també en el sentit del que ha comentat la diputada Mar Besses, d'alguna manera com ha pogut canviar en posterioritat el seu dia a dia en l'àmbit organitzatiu després de conèixer aquests efectes.

Després, en relació amb l'advocada Laia Serra, totalment d'acord. Jo crec que és un dels principals reptes que hi ha en aquesta comissió d'investigació, i espero que sigui un dels objectius, que d'aquí puguem treure actuacions tant a nivell de la Generalitat com també per poder proposar i fer propostes al Congreso dels Diputats per tal d'acabar amb aquesta situació absolutament complexa i deficient que hi ha en relació amb la regulació d'aquest tipus de situacions.

Article 282bis, agents encoberts, vostè ho ha dit, diguem, una de les preguntes que li volia traslladar, i que crec que és una pregunta com molt oberta a dia d'avui, és el camí per tal de regular o limitar aquest tipus d'actuacions hauria de ser, per un costat, que tot el que quedi fora d'aquest article 282bis no s'hauria d'haver pogut fer, no s'hauria de poder fer? És a dir, o és agent encobert, tal com diu la Lecrim, o tot el que quedi fora..., aclarir què ha de quedar fora? O el plantejament podria anar, en

tot cas, cap a una regulació de les activitats d'informació i investigació on es pogués garantir el control judicial i una definició més exacta de què és el que es podria arribar a autoritzar. Entenc que és una pregunta molt oberta, segurament no es podrà tancar avui, però és una de les qüestions que estem preguntant a diferents compareixents, perquè d'alguna manera està molt delimitat a un tipus determinat de... no?, l'article 282, vinculat amb organitzacions criminals. Bé, jo crec que és un dels debats.

Però, en tot cas, la situació com està ara, amb un absolut buit i amb un ministre de l'Interior que el que diu és que la legislació els avala, quan no diu absolutament res, el que ens està condemnant a totes les persones que ens organitzem a Catalunya i a tot l'Estat és que tinguin absoluta impunitat, com estem vivint ara. Perquè, a més a més, de moment i fins ara, cap fiscal ni cap jutge està canviant el criteri que està tenint ara mateix la Fiscalia, la qual cosa és encara més important el paper que ha de tenir el legislatiu (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) de cara regular a aquesta pràctica.

Llavors, en aquest sentit també, preguntar-li en relació amb el cas que vostè representa on es troba actualment i, diguem, quines serien les esperances de cara o la rellevància. Entenc que el següent que queda és a nivell del Tribunal Constitucional o a nivell del Tribunal Europeu de Drets Humans, diguem. On està el nus o l'esperança, diguem, del cas que vostè representa des d'una perspectiva també jurídica o de litigi estratègic.

Gràcies.

El vicepresident

Moltes gràcies, senyor García Berrio. I, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular, té la paraula l'il·lustre senyor Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé, moltes gràcies. Primer de tot, donar-vos les gràcies per les compareixences. Pensem que eren compareixences absolutament necessàries i imprescindibles per posar una mica de negre sobre blanc el que suposen les infiltracions policials.

Veiem aquí una qüestió molt clara, amb el que explicava l'advocada i també la representant d'Endavant. És a dir, veiem que hi ha uns agents encoberts que actuen

contra màfies organitzades, com altament armades o en àmbits de narcotràfic, subjectes a procediments legals, subjectes a autorització legal prèvia i subjectes a limitacions. I veiem, per altra banda, que existeix una figura que es treuen de la màniga, que són aquests agents d'informació, que poden actuar de forma prospectiva, sense cap tipus de causa penal oberta, sense cap tipus de delictes clar imputable i, per tant previ, vulnerant qualsevol tipus de dret i sense cap tipus de límit, ni un, com hem pogut veure en aquests casos, en què s'ha permès, s'ha incentivat, i així s'ha fet en l'àmbit de les relacions sexoafectives, en l'àmbit de la vulneració absoluta de tots els drets, en l'àmbit de la revelació de secrets i, per tant, veiem en l'altre extrem aquesta qüestió.

Em sembla absolutament demencial que passin aquest tipus de coses en un Estat que es diu democràtic i que, a més a més, la resposta per part del govern més progressista de la història –com deia la compareixent– sigui no només primer negar-ho, sinó que després, un cop ja no ho poden negar més, legitimar-ho i dir que han actuat correcte i conforme a llei, amb una llei que sembla que el que vulgui dir és que tot allò que no està prohibit ho podem fer perquè ens dóna la gana.

I, per tant, nosaltres tenim molt clar que partim d'aquesta perspectiva absolutament aberrant i que voldrà absolutament tots els drets, que ens sembla lamentable i que, òbviament, cal combatre i no pot tenir cabuda en un Parlament democràtic.

Som conscients que el Parlament de Catalunya té les limitacions que té i té les capacitats que té d'investigar i de fer justícia. En tot cas, em sembla que els límits no han de deixar de fer tot allò que sigui possible per posar damunt la taula aquesta aberració, per donar espai perquè es pugui denunciar, i per això agraïm també a Endavant que hagi volgut comparèixer i que hagi volgut venir a explicar aquesta situació.

Sabem que hi ha moltes víctimes i organitzacions afectades, que pel que els hi ha suposat personalment i també socialment i políticament no han volgut o no han pogut venir a fer-ho. Per tant, agraïm que també hi hagi representants d'aquestes entitats afectades que vinguin a donar la cara i que vinguin a explicar-ho, perquè és una de les maneres de combatre la impunitat i perquè és una de les maneres de donar-hi resposta.

Dit això, també volem fer algunes qüestions que és, vostè senyora Serra, parlava d'Estrasburg tímidament, no?, sense desenvolupar-ho molt. Quines expectatives tenen en aquest àmbit, ja que malgrat aquesta aberració hem vist com tribunal rere tribunal va arxivant totes aquestes querelles que no tenen cap tipus de sostén legal en les pràctiques que denuncien i les vulneracions de dret que s'han produït, i tot i així els tribunals ho arxiven i la Fiscalia reclama que s'arxivi? Per tant, haurem d'esperar resolucions d'Estrasburg per poder obtenir, com a mínim, cert reconeixement dels danys que s'han patit i certa justícia, també tenint els precedents de les infiltracions a Gran Bretanya? Això per una banda.

Segon, vostè parlava de marges interpretatius, proporcionalitat criteris, rendiment de comptes, límits ètics en les funcions. Sé que és una pregunta molt àmplia i molt llarga, però li agrairíem enormement, almenys des del Grup Parlamentari de la CUP, si ens poguéssiu fer arribar tot allò que considerés per escrit que caldria tenir en compte en una legislació, que per nosaltres hauria de tendir a la prohibició de la infiltració policial, excepte en casos molt excepcionals, absolutament justificats i de forma molt concreta i amb un control judicial i ferri, però com a norma general la prohibició. Si està d'acord amb aquest precepte general, i també demanar-li aquestes aportacions i si vol fer algun comentari al respecte.

I ja per acabar, també a la senyora Sánchez, d'Endavant, li voldríem preguntar si no ha suposat cap persecució judicial contra militants d'Endavant o de moviments? Quins creuen que eren els objectius reals d'aquestes infiltracions i, per tant, si s'infiltraven perquè podien i volien demostrar que podien? Si ho feien per atemorir? I, per tant, com valoren aquestes infiltracions i la resposta que hi han donat.

I això és tot, moltes gràcies.

El vicepresident#

Moltes gràcies, diputat. I per acabar amb aquest primer torn dels grups parlamentaris, en nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Christian Soriano García.

Christian Soriano García

Moltes gràcies. En primer lloc, com sempre, donar les gràcies a la senyora Serra i a la senyora Sánchez per les seves intervencions. Ja portem unes quantes sessions d'aquesta comissió de les infiltracions que vam constituir ara fa uns mesos, i a mi sempre m'agrada explicar que si des del Partit dels Socialistes vam decidir també amb el nostre vot posar en marxa aquesta comissió era amb la voluntat i amb l'ànim de poder esclarir, òbviament, en l'àmbit parlamentari i dintre també de les limitacions que té la funció parlamentària a Catalunya, doncs, quina és la situació i quines són les mesures que podríem utilitzar per intentar veure que no es torni a repetir unes situacions com aquestes.

En aquest sentit, jo crec que moltes de les coses que ha dit la senyora Serra són coses que hem parlat aquí, quins són els límits o quines són les limitacions que en règim jurídic actual en matèria de les infiltracions està dintre del que és la legislació espanyola. En aquest sentit, una legislació que no està gaire desenvolupada i que també facilita el fet que hi hagi aquests forats que s'han d'intentar tapar, perquè aquestes decisions siguin acurades i altres. I crec que en aquest sentit també el retiment de comptes de què vostè parlava, que nosaltres com a forces polítiques i com a representants polítics hem de tenir, també s'ha parlat justament en la compareixença anterior del conseller Elena, on parlàvem també de la importància d'aquesta figura.

Quant a la senyora Sánchez i el seu discurs que òbviament distarà moltíssim, com podrà entendre, de les qüestions o les percepcions que jo pugui tenir jo, sí que crec que el seu discurs segurament fa més mal al moviment independentista que no a l'Estat espanyol o al partit que jo represento, com és el partit del PSC, perquè crec que al final vostè ha fet un anàlisi de la realitat que no s'ajusta –sota el meu criteri, òbviament–, que no s'ajusta a quina és la realitat que estem vivint al país o quina és la història democràtica d'un país com el nostre. I en aquest sentit, frases com la «impunitat de la policia», «gas a discreció» o «farsa democràtica» crec que són frases que en un estat de dret com és el nostre no tenen cabuda i no s'ajusten a la realitat. Perquè vostè també amb un llenguatge –al meu parer, ho torno a repetir– una miqueta agressiu en aquest sentit cap a aquelles forces que no pensen com vostè o no tenen el seu posicionament polític, doncs, jo sí que m'he sentit una mica

al·ludit quan parlava de les forces que recolzen l'Estat espanyol i que ens podria classificar com a enemics en aquest sentit, doncs.

Jo intento, tant a la meva vida personal, però sobretot a la meva vida política, que és com a representant del poble de Catalunya que estic aquí assegut, intentar no tenir enemics, i a les persones que tenen posicionaments polítics contraris o molt diferents als meus entendre-les i concebre-les com ciutadans i ciutadanes d'aquest país que volen un futur diferent pels carrers, pels municipis i pels barris del meu país, però que fins i tot en aquestes qüestions crec que el respecte no s'ha de perdre mai, i crec que en aquest sentit si alguna cosa ha fet gran aquest país no són discursos que el feien petit, sinó discursos que el feien ben gran.

Perquè en aquest sentit, i aquesta sí que és una al·lusió que crec que és important que vostè feia, quan deia, més o menys, eh?, no tinc la cita literal, que per molt que des de partits com el meu, com el Partit dels Socialistes, intentem rebatre en aquest sentit l'extrema dreta o posicionaments com aquests dintre del país que no són suficients.

Jo sí que crec que hi ha dues maneres de lluitar contra aquelles coses que no ens agraden, que passa, òbviament, a Catalunya hi ha coses que no ens agraden, a Espanya també hi ha coses que no ens agraden, a casa segurament tindrem coses que no ens agraden, i és potser una concepció de vida, per dir-ho d'aquesta manera, i és que pots lluitar contra allò que no t'agrada d'una manera on puguis fer una esmena a la totalitat a allò que tens per davant, on pots criticar de manera total i absoluta aquesta situació que tens, o pots intentar millorar la situació amb reformes parcials, que segurament que seran insuficients, però que ens ajuden a avançar cap a aquest objectiu comú que tenim en aquest sentit. Perquè, al final, quan es planteja un tot o res, estem més a prop que sigui res que no pas tot.

I nosaltres ens quedem en aquesta posició de parlar, de dialogar i crec que és un exemple el fet que estiguem tots aquí asseguts –vostè també, senyora Sánchez–, perquè el Partit dels Socialistes ha recolzat aquesta comissió, perquè tothom en aquest país ha de tenir veu i vot i perquè vostè, fins i tot vostè, en aquest sentit, i amb les paraules que ha fet cap al meu partit polític, jo li he de dir que estic molt

content que el meu vot personal i el del meu partit hagi servit perquè vostè pugui haver vingut avui a aquesta comissió a dir el que ha dit.

Moltes gràcies.

El president

Bé, doncs, acabades les intervencions dels grups, tot seguit tornem a donar la paraula per aquest temps de set minuts a cada una de les compareixents.

Si els sembla, començarem amb la senyora Laia Serra i Perelló. Quan vulgui.

Laia Serra Perelló (advocada experta en drets humans)

Bé, merci. He pres bona nota de tot, intentaré fer-ho de forma estructurada.

Començo pel final. Certament, i com introduïa la companya, és veritat que fins que no hem analitzat detingudament els impactes de les infiltracions no hem sabut la magnitud de la tragèdia. I quan dic «magnitud de la tragèdia» és que en els casos judicials hem tingut l'oportunitat de fer peritatges especialitzats sobre, diguem-ne, l'impacte psicosocial d'aquestes persones, que han revelat uns índexs d'afectació molt per sobre de les que inclús les professionals del dret expectàvem que serien o es donaria en aquests casos.

I aprofito també per dir que no és només una qüestió individual. Estem en un moment de desmantellament de l'Estat de dret en general, d'auge de determinats discursos, de desafecció de les institucions, d'increment dels posicionaments totalitaristes i, per tant, avui més que mai hem de cuidar la societat civil.

I ho torno a dir, el grup d'ornitòlegs, els castellers, Endavant, els uns i les altres. El teixit social, la participació social en un moment de crisi com el que estem és essencial; essencial, no només en termes polítics, sinó per la quotidianitat i per moltes famílies i moltes situacions que se sostenen per aquests col·lectius.

Dit això, quines expectatives tenim en aquests procediments? Bé, fins ara, en el cas en què jo intervinc –i sé que és el resultat dels altres–, la Fiscalia ha estat absolutament renuent a investigar res. Hem tingut un sobreseïment, estem a les portes d'esperar què dictaminarà el Tribunal Constitucional via empara. Les expectatives no són gaires, perquè, efectivament, estem en la situació que estem i

veurem el recorregut internacional que això té, perquè, efectivament, es donen els dos ingredients perquè això sigui considerat un cas de tortura: la falla sistèmica del marc legal i una instrumentalització de la persona –que, insisteixo, és la definició jurídica no a Estrasburg, al Codi penal nostre i a la jurisprudència de l'Estat espanyol–, la instrumentalització deshumanitzant i privant dels atributs de ser, de persona, és precisament, com dic, la definició jurídica de tortura.

Dit això, en relació a les altres qüestions, jo crec que avui estem parlant d'infiltracions policials, però el dèficit de control policial és un dèficit endèmic, i aquest dèficit és així, tant en ordre públic com ara en matèria -m'entens o no?– de ciberespionatge, com hem dit, amb infiltracions, perquè, ho he de dir –i permeteu-me la franquesa–, perquè hi ha hagut un consens entre forces polítiques de centre, de dretes i d'esquerres en què l'opacitat de la funció policial fins ara ha seguit beneficiant els estats. Això és així aquí, ho és a Europa i és a nivell mundial. Per tant, el retret del marc..., és evident que les competències són diferents entre l'Estat espanyol i Catalunya, però tenim aquest dèficit democràtic, que ha estat d'alguna manera avalat, o almenys tolerat, o no qüestionat amb suficient èmfasi per part dels diferents governs al llarg de tots aquests anys d'ençà de la transició.

Un marc legal, doncs, absolutament insuficient, com es plantejava pel diputat de Junts, perquè, efectivament, l'absència d'un marc específic és la millor manera de no haver de retre comptes i perquè, per tant, apel·lar a la legalitat de les pràctiques, quan les pràctiques són definides d'una forma absolutament insuficient i difusa, és un peix que es mossega la cua i estem en aquest argument circular que tot és legal, i com és legal no cal regular-ho més i estem on estem. Sí, efectivament és un marc legal insuficient i hi ha un profit d'impunitat i d'absència de retiment de comptes en aquest sentit.

Ens plantejàvem també abans, i ha sortit per part de diferents diputats, és que es dona una situació que és d'absoluta perplexitat. És a dir, amb un crim greu i organitzat s'exigeix per part de la legalitat autorització judicial –m'entens?–, temporalitat en la concessió d'aquestes autoritzacions, retiment de comptes davant de l'autoritat judicial, etcètera.

Com és possible que totes aquestes pràctiques pel crim organitzat exigeixin un nivell de regulació molt superior a les pràctiques que són tolerades envers la societat civil organitzada, ciutadans individuals organitzats. Això és una anomalia absolutament indefensable i incomprensible i que és ostensible i, per tant, no cal més explicació en aquest sentit.

Se'ns parlava abans de qüestions molt interessants sobre quin posicionament tenir davant d'aquestes pràctiques. Aquesta és una pregunta certament difícil, perquè ens podríem plantejar el símil pilotes de goma, sí?, no? regulades?, no regulades?. Vull dir, tot el que té a veure amb actuacions policials, amb protocols, armament, progressió de mitjans, captació, sistematització i custòdia d'imatges... Sempre tenim aquesta mateixa tessitura, la prohibició radical, perquè en termes democràtics considerem que és inassumible, o una pràctica que està tan consolidada històrica i socialment que, per dir-ho d'una manera molt planera, som possibilistes i anem a intentar regular al màxim possible perquè quedin les esclatxes al màxim de tapades possibles.

Això és una pregunta que entenc que forma part dels consensos democràtics en què les forces de distint color haurien d'arribar a un consens.

El que és evident és que la situació en què estem ara, en què no hi ha un retiment de comptes judicialitzat per pràctiques invasives de drets fonamentals és insostenible. Es comentava per part del diputat de Comuns, com és possible que en termes judicials una intervenció telefònica, una anàlisi d'un dispositiu mòbil, una entrada i perquisició en un domicili, una entrega vigilada d'un paquet, siguin tremendament regulades a la llei d'enjudiciament criminal i amb abast jurisprudència, que ha anat perfilant els supòsits, la graduació, la proporcionalitat, la validesa per utilitzar en procediments judicials, i a l'hora de tenir aquest mateix marc en un camp ciutadà –insisteixo, ciutadà, perquè si estiguéssim parlant de la investigació de delictes ja estaríem en una altra pantalla, en un altre camp–, ciutadà, recalco, és absolutament inaudit que hi hagi una manca de retiment de comptes.

I aquí –i no m'allargaré, perquè probablement estaré consumint ja el temps–, crec que hem de distingir que el retiment de comptes té sempre diferents estrats. Una cosa el retiment de comptes de cara a la ciutadania, de cara inclús... *(Sona el senyal*

acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.) –acabo, acabo–, dels mecanismes del propi Parlament. És a dir, els uns no han de substituir els altres. I, per tant, jo sí defenso que les infiltracions policials, ciutadanes, han de tenir un retiment de comptes judicial, com a mínim fins que arribem a una etapa en què hi hagi una revisió d'una normativa que és absolutament obsoleta. És a dir, que la llei d'acusacions policials sigui de l'any 86 i que sigui la norma que continuem tenint avui en dia, amb l'avenç democràtic que hi ha hagut d'ençà, amb la diversitat sexual, la diversitat racial, la composició diferent de les nostres societats, això ja no és assumible.

I acabo amb l'últim segon que em queda. Crec, demano i reclamo que, amb independència de les diferents visions polítiques que hi hagi, el que hem viscut en aquest país en els darrers temps, en què persones de diferents colors han rebut la repressió, hauria de servir precisament perquè la repressió i les actuacions policials ja no siguin vistes com un problema d'un sector social residual que l'ha enfrontat històricament i que continua enfrontant-lo, sinó que els excessos i les llacunes que hi han hagut durant tots aquests temps ens han de fer veure que totes en algun moment podem ser subjectes a pràctiques abusives. I, per tant, és un interès comú definir-les al màxim.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Serra. Abans no ha exhaurit el temps; per tant, tenia una mica més de marge si volia també dir alguna cosa més. *(Pausa.)* No?

Doncs, ara tot seguit donem la paraula a senyora Clara Sánchez Mas.

Gràcies

Clara Sánchez Mas (representant d'Endavant - OSAN)

Gràcies. Bé, primer de tot, el diputat del PSC em feia referència que feia servir un to agressiu i enfadat. Efectivament, és que estic i estem molt enfadats, és que és molt greu, i té molta sort que hagi comparegut algú que no ha viscut directament, personalment, aquest tipus d'infiltracions, perquè és que no m'agradaria que algú

que ha viscut personalment aquest tipus d'infiltracions hagués de rebre aquest tipus de comentaris tan greus, al meu parer.

Després, un dubte que em sorgeix és respecte a la qüestió de la impunitat de la policia a què em feia referència, que posava en dubte la impunitat de la policia a l'Estat espanyol. Ostres, em desprèn molt cinisme que em digui això després dels fets que li acabo de relatar i després d'haver escoltat tots els testimonis que s'han escoltat segurament en aquesta comissió, on hi ha relacions sexoafectives, on hi ha relacions personals, on aquestes persones han entrat a les cases de la gent. Això no és impunitat policial? Si això no és impunitat policial, jo ja no sé què és la impunitat policial!

I, d'altra banda, també, la veritat és que aquestes reflexions i donar lliçons sobre construir enemics o no construir enemics, miri, jo els últims dos mesos el que veig és que hi ha hagut mobilitzacions de la Renfe, de la pagesia, de la comunitat mèdica, de la comunitat educativa, mobilitzant-se contra les mesures d'aquest Govern. Jo no sé qui és el que s'està construint enemics, la veritat.

Llavors, pel que fa a les preguntes que s'estaven plantejant per part dels altres grups parlamentaris, intento respondre. Jo, tot i no aportar la visió tan jurídica, sí que m'agradaria aportar una mica la nostra visió i és que em preocuparia bastant que es vulgui legislar, diguem, reformar una cosa que hauria d'estar totalment prohibida, que hauria de ser una impossibilitat que algú, que un Estat pugui perseguir algú, com deia la Laia, no per uns delictes, sinó és que per una ideologia política, per organitzar-se col·lectivament i comunitàriament. Crec que diria molt de l'Estat espanyol que avancés, diguem, en la reforma de com es pot infiltrar millor, no?, en la dissidència política. La veritat és que em preocuparia, perquè, com també apuntava algun grup parlamentari, el que fan és una acció preventiva, no? Com deia la companya, d'intentar evitar que aquesta gent s'organitzi, que aquesta gent lluiti, que aquesta gent intenti treballar per un món més just de forma crítica amb l'Estat i els poders exigents.

Llavors, jo la reflexió que traslladaria és que molt a favor en intentat prohibir aquest tipus de pràctiques que són antiètiques, antipopulars de qualsevol mena.

I després respecte la qüestió de l'impacte que també em preguntàveu, per una banda, a nivell d'impacte personal, com us podeu imaginar, l'impacte personal ha estat divers, no només a Endavant, a l'esquerra independentista, als moviments socials l'impacte personal ha estat fort. Però també és una cosa que hem après, que ja sabíem d'abans, que quan tu estàs organitzada entens que el teu problema no és individual, sinó que és col·lectiu. Llavors, justament, que aquesta gent ja vingues d'una organització col·lectiva prèvia, ha facilitat com una acollida capacitat de resiliència més alta que quan et veus sol o sola responent a aquest tipus de situació.

I, després, respecte l'impacte més col·lectiu, per una banda, bé, sí que és veritat que hem hagut de millorar protocols interns i així, com això ens ha posat de mirall, i hem hagut de millorar determinats protocols de seguretat interna, però també és veritat que no ha tingut cap impacte en la nostra acció política i fins i tot ens ha fet també de mirall de donar la importància de la força col·lectiva de l'organització popular, que a vegades potser la gent no li dóna prou valor. I que s'hagin infiltrat, que abans ho relatava, el que deia la brigada d'informació de la policia, del perill i l'amenaça que suposava l'esquerra independentista per l'Estat i per la seva pau social, doncs, això, sí que ens dona la raó que estem en el bon camí, que estem fent bona feina i que té sentit.

Sí, crec que ho deixo aquí.

El president

Bé, doncs, moltes gràcies, de nou, senyora Serra i senyora Sánchez. Si algun grup parlamentari vol fer alguna altra intervenció. *(Pausa.)* No?

Bé, doncs, acabar aquesta comissió agraint a la Laia i a la Clara que hagin comparegut i tota la informació i reflexions que ens han traslladat, i la comissió clouria aquí.

Sí que no marxeu un cop la tanquem, que parlem un moment de la següent sessió, d'acord?

Moltes gràcies i acabem aquí la comissió.

Bona tarda.

La sessió s'aixeca a les...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT